

„Ano,“ přitakám. Zavřu oči, pevně si opřu hlavu a pokouším se usnout – nebo alespoň předstírat, že spím. „Je to... velmi smutné.“

A vskutku je. Právě jsem byla obviněna, že neznám citát jednoho z mých oblíbených autorů, jenomže jsem příliš unavená, abych se bránila. Co je ale ještě smutnější? Citát sám o sobě. *Před námi jsou lepší věci než ty, které jsme nechali za námi.*

Nad Londýnem prudce otevřu oči. Letadlo začíná klesat a vlivem silné turbulence nechtěně vrazím do Sentimentální řečnice, která, jak předpokládám, co nevidět začne recitovat Gándhího nebo možná Matku Terezu.

Myšlenky mi víří v hlavě. *Co když se C. S. Lewis mylil? A žádné lepší věci nepřijdou? Co když...?*

Letadlo sklouzne pod oblaka a znovu se ozve rachot. Podvozek je vysunutý. Za okamžik s žuchnutím dosedneme na přistávací dráhu letiště Heathrow.

Vykouknu okénkem. *Tak tohle je Londýn.*

Sentimentální řečnice ztěžka oddychuje a šátrá po inhalátoru. Pozoruji zdánlivě nekonečnou londýnskou šed. Hustá mlha se mísí s tmavými oblaky a připomíná kalný akvarel – a moji ponurou náladu. Samé šedé odstíny.

S povzdechem vytáhnu z horního úložného prostoru tašku a otupěle vykročím kupředu. Je mi pětatřicet. Tohle by měla být třináctá kapitola mého života – možná dokonce šestnáctá. Jenomže já si spíš připadám, jako bych se katapultovala na samý začátek, nebo ještě hůř, vrhla se do úmorného přepisování.

Kapitola první: *Rozvedená Američanka v Londýně.*

„Slečno,“ poklepe mi na rameno Sentimentální řečnice. „Myslím, že jste zapomněla... knihu.“

Podá mi ji. Upírám pohled na obálku a cítím se poníženě a zároveň vzpurně. *Jak se rozvést a nepřijít o rozum.* Přečetla jsem teprve dvě kapitoly, pokud možno tajně, ale rychle jsem ztratila zájem

a zasunula ji do kapsy sedadla. Příští cestující se zaručeně rád poučí. Vždyť který poctivý terapeut pojmenuje kapitolu: *Nejlepší způsob, jak na partnera zapomenout, je najít si jiného?*

„Ubohé děvče,“ prohodí Sentimentální řečnice a usmívá se pro sebe.

Vzorná občanka, zaslouží pochvalu!

„Vy se rozvádíte?“

Zdá se mi to, nebo pronesla slovo „rozvod“ o pár decibelů hlasitěji?

Dvojice žen nalevo od nás mě přelétne pohledem a z jejich obličejů vyzářuje lítost... nade mnou.

Přikývnu. „Ano, totiž... jsem čerstvě rozvedená.“ Další spolucestující si mě měří. Jako bych měla na zádech ceduli s nápisem: ČERSTVĚ ROZVEDENÁ.

„Mějte na paměti, drahoušku,“ pokračuje moje transatlantická spolucestující, „že než na druhého zapomenete, trvá to šest měsíců za každý rok, který jste spolu strávili.“

Tuhle teorii jsem už slyšela – od jiných, kteří to myslí dobře –, ale vždy ve mně budila rozpaky a tak trochu strach. Nick a já jsme spolu byli dvanáct let, takže podle výpočtů se budu utápět ve smutku a hnusit sama sobě ještě... šest let? *Kdo vůbec sestavil tuhle absurdní statistiku, a shodneme se všichni, že je to naprostý nesmysl?*

To je přece jasné, nebo ne?

Obejdu dvojici přede mnou, abych se vyhnula nezbytné nadcházející otázce Sentimentální řečnice: „Nevadí vám, když se zeptám... co se stalo?“ A jsem zatlačena zpátky do toho příšerného kouta, kde se po mně chce, abych vysvětlila, že můj manžel, advokát, mě opustil kvůli triadvacetileté právní asistentce, se kterou se několik měsíců tajně scházel. Ano, je to tak, já jsem opravdu věřila, že často pracuje dlouho do noci. A jak se dotyčná jmenuje? No přece Missy, ta, která ukazuje na Instagramu svoje předlouhé nohy a umělé řasy.